

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунон

№ 3 (16), 29 листопада 2017

«ЛЮБЛЮ СПОСТЕРІГАТИ ЗА ЛЮДЬМИ»

Професія очима журналіста
громадського медіа Олександра Чижа

«Вам має бути цікаво працювати з кожною подією чи історією. Зберегти цю зацікавленість – найскладніше, як на мене»

Детальніше на стор. 8

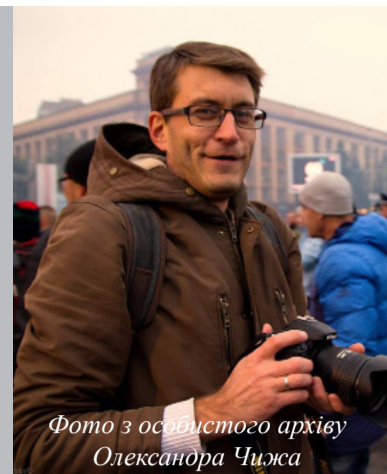

Фото з особистого архіву
Олександра Чижа

БИТИ ЧИ НЕ БИТИ?

Щоб спробувати історичний бій на собі, редакція «Гончар Інфо» відвідала одне з тренувань клубу «Чорний загін»

Детальніше на стор. 5

«LOSTFILM SHOW»

День першокурсника на факультеті систем та засобів масової комунікації. 3 команди, але найкращі призи дістануться тільки одній. Хто ж буде переможцем?

Детальніше на стор. 2

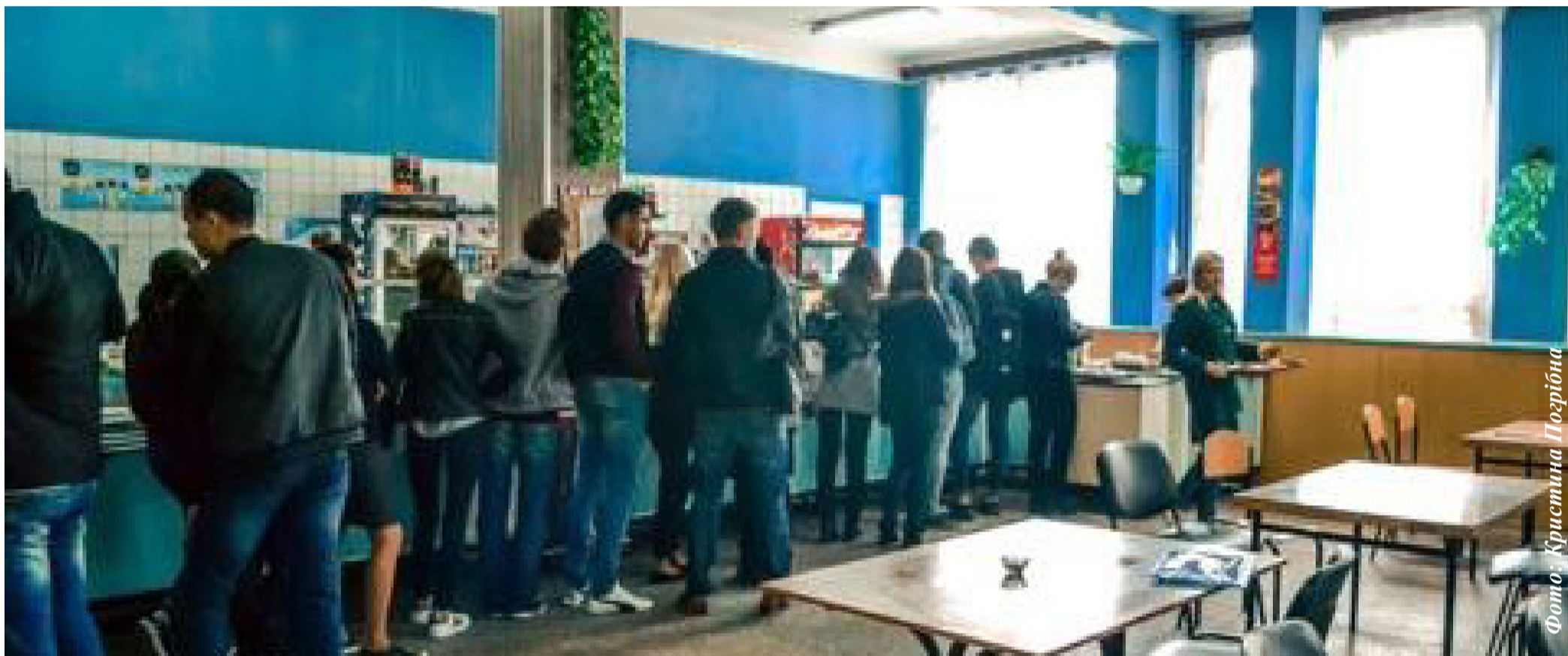

Фото: Кристина Погрібна

НАС І ТУТ НЕПОГАННО ГОДУЮТЬ

Редакція «Гончар Інфо» відвідала з ревізією їдальні ДНУ, аби дізнатися, де смачніше та дешевше годують. Спеціально задля наших читачів порівняли їдальні за 3 категоріями: ціна, смак та обслуговування

Детальніше на стор. 3

ГОТУЄМОСЬ ДО МОРОЗІВ

Журналісти «Гончар Інфо» розкажуть як зігрітись у рідній «дев'яточці», та скільки грошей піде на термообладунки. Читаємо та не примерзаємо до парт

Детальніше на стор. 5

КАЛОРІЙНИЙ ГОРОСКОП

Дізнайся, хто ти з пиріжечків у їдальні нашого універу

Детальніше на стор. 7

<https://ru.depositphotos.com>

<http://www.gonatti.ru>

ЯК СТВОРИТИ ЛЕГЕНДАРНЕ ВИДАННЯ

Джозеф Пулітцер – власник газети „The New York World“, яка мала мільйонні накладки, цілковиту довіру читачів та вплив на можновладців. Ми дізналися секрети його успіху і готові поділитися із вами

Детальніше на стор. 6

НАС І ТУТ НЕПОГАННО ГОДУЮТЬ

Де в ДНУ поїсти дешевше

Фото: <http://www.sky-scrapercity.com>

Харчвання в будь-якій їдальні має свої переваги та недоліки

Редакція «Гончар Інфо» відвідала з ревізією їдальні ДНУ, аби дізнатися, де смачніше та дешевше годують. Перевіряли за трьома показниками: ціна, смак та обслуговування.

Кожен студент замислювався, як заощадити не тільки на транспорті, а й на харчуванні. Але поміркувати, як це зробити, багатьом ліньки. Якщо дозволяє час та сили, скориставшись нашими висновками з ревізії, можна суттєво зменшити свої витрати на їдальню.

Їдальня 9-го корпусу
Вартість мінімального «пайку»: суп гороховий – 3,61 грн. за 250 гр., пюре картопляне – 4,77 грн. за 150 гр.,

чай – 4,48 грн. за 200 мл., рулет с маком – 4,00 грн за 80 гр. Усього: 16,86 гривень.

Плюс: Найдешевша перша страва з усіх їдалень за півпорції: суп гороховий – 3,61 грн. за 250 мл. Для порівняння: у першому корпусі суп грибний такого ж об'єму коштуватиме 6,83 грн., а у Палаці студентів – суп харчо 6,61 грн. У «дев'ятці» й другі страви дешевші, ніж в інших їдальнях: наприклад, філе куряче з ананасом тут обійдеться у 15,33 грн. за 75 гр., а у першому корпусі – у 18,31 грн.

Мінус: За одноразову тарілку просять 80 копійок, тоді як в першому корпусі – 60.

Коментарі відвідувачів:

Аліна, студентка факультету міжнародної економіки

«Я їла і в дев'ятому корпусі, і в першому. Чула, що в першому набагато дорожче, але й смачніше. Сьогодні взяла чай, сосиску в тісті, пюре та суп – все обійшлося у 37 гривень. На смак нормально. Колись бачила волосину у салаті, у крабовому салаті був несвіжий майонез. Пиріжки, булочки – чудові. Скільки їм – ніколи не труїлася».

Оксана, студентка юридичного факультету

«Драгують пластикові стаканчики та пакетики, у які кладуть булки. Це погано для природи, бо погано переробляється. Якби можна було

прийти зі своєю термокружкою, і тобі налили туди чай без скандалу – була б щаслива. А так сказали: «Ми наллємо, а ти переллеш», – я очманіла.

Їдальня 1-го корпусу

Вартість мінімального «пайку»: борщ український – 4,57 грн. за 250 мл., рис з овочами 5,12 грн. за 150 гр., чай з цукром – 4,78 грн. за 200 мл., булка з кремом – 4,36 грн. за 100 гр. Усього: 18,83 гривень.

Плюс: Найбільший з усіх їдалень асортимент салатів. 13 найменувань від банального салату з синьої капусти по 4,81 грн. за 100 гр. до салату з крабовими паличками за 8,84 грн. за 75 гр. Єдина їдальня, де є вершки для кави – 2,00 грн. за 1шт.

Мінус:Найдорожча кавка «Jacobs» – 6,60 грн. за 200 мл., тоді як у Палаці студентів така сама – 6,00 грн., а у дев'ятому корпусі – 5,70 грн.

Коментарі відвідувачів:

Антон, студент факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства

«Полюблюю млинці з бананом. Якось відмовилися обслуговувати за те, що голосно розмовляв. Буфетчиця присмна, завжди бажася смачного».

Ганна, студентка факультету суспільних наук та міжнародних відносин

«Часто харчуюся тут. Відбивну готують класно, як вдома, рис з овочами. Найсмачніше з того, що беру, – млинці з бананами, не резинові, напевно, найсмачніші в моєму житті. Хороші, добрі жінки саме на роздаванні, в буфеті – буває грубіянить. Колись дивилася відео – попросили зробити тихіше, коли столи переставляють – сварять. Роздавальниці хороші. Виделку, ніж просила – принесли».

Марія, студентка факультету суспільних наук і міжнародних відносин

«Смачно готують рис з овочами,

плов, курячі котлети. У їжі інколи відчувається запах хлору. Бачила, що зайвий рис зверху роздавальниця згрібала руками. На їжу складно покаржитися: пересоложено чи недосоложено немає, все в міру».

Їдальня Палацу студентів ДНУ

Вартість мінімального «пайку»: суп гречаний – 5,41 грн. за 250 мл., рис з овочами – 5,27 грн. за 150 гр., млинці з бананом – 7,31 грн. за 97 гр., компот – 3,55 грн. за 200 мл. Усього: 21,54 гривень.

Плюс: У цій їдальні вам запропонують одноразовий ланч-бокс за 7 гривень.

Мінус: Відсутні мучні та кондитерські вироби в асортименті: є лише млинці з бананом за 7,31 грн. за 97 гр. та піца по 15,49 грн. за 125 гр. Все решта з солодкого шоколадні батончики.

Коментарі відвідувачів:

Віталій, студент факультету фізики, електроніки та комп'ютерних систем

«Тут годують дуже комплексно та дешево».

Денис, студент факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства

«Рідко тут їм. Буває, на екскурсію приходять школярі цілими класами, займають всі місця та їдають все найсмачніше та найдешевше. Стає дуже шумно. Атмосфера, як у радянському кабаці. Але є плюс: тут завжди тепло».

Як бачите, харчування в будь-якій їдальні має свої переваги та недоліки. Але якщо зважати на найголовніше для студента – ціну, то в 9-му корпусі харчуватися дешевше на 2-5 гривень. А якщо помножити на приблизно 20 робочих днів на місяць, то вигода очевидна.

Ольга БАНІТ

КЛАПТИК РАДЯНСЬКОЇ АТМОСФЕРИ

Кожна доба обов'язково залишить свій слід

Близько двох тижнів тому у Палаці Спорту відкрився буфет. Він працює у будні дні з 08:00 до 20:00, та у суботу з 08:00 до 14:00. З першого погляду, це нічим не примітне містечко, але то лише так здається.

Зовсім нещодавно це приміщення пустувало. Колись за радянського часу тут також був буфет, але про це вже й ніхто не пам'ятає. Тож, ти можеш про це лише здогадуватись, дивлячись на той буфет, який працює зараз. Відверто кажучи, він зараз не користується великою популярністю серед студентів. Це зумовлено тим, що інтер'єр не змінювали років 50, а може й більше. Але хто сказав, що обов'язково потрібно бути в тренді? Хіба процес декомунізації може вказувати нам, чи фарбувати стіни в інший колір? Чи просто сучасна молодь цурається Радянського Союзу? Незважаючи на усі ці обставини, буфет має відвідувачів.

Я спитала свою бабусю: «Яким ти пам'ятаєш буфет своєї молодості?» Вона мені відповіла, що «по-перше, це найсмачніші пиріжки з картоплею та капустою за 5 копійок. Стіни без шпалер. Посеред буфету стоять столи зі звичайнісінькими стільцями, переважно на чотирьох чоловік. Столи без скатертини. Усе було просто. Поняття вишуканість не було притаманне Радянським буфетам. Там була єдина нічим не примітна вітрина, де ти міг обрати собі, що сьогодні закинеш до рота. Ось і все. Нічого такого».

Я заходжу у буфет, і відчуваю себе піонеркою Радянського Союзу. Наче я стою на цьому самому місці замість моєї бабусі. Ну дуже вже схожий інтер'єр на той, що вона описала. Декілька невеличких столиків та стільці поруч. Надзвичайно прості, також без скатертини або якогось покриття. Такі зараз вже не продаються у магазинах меблів... Я підходжу до вітрини. Так, до тієї самої нічим не примітної вітрини, де дбайливі руки

продавчині розклали пиріжки, які так вихваляють співробітники Палацу спорту. Шкода, що пиріжок вже коштує далеко не п'ять копійок...

Увагу відразу привернув ласкавий погляд та привітне обличчя. Це жінка, та сама, яка годіє пиріжками усіх охочих. Надзвичайно ввічлива та добра. Вона мене не квапить. Просто стоїть, посміхається та чекає, коли я буду готова зробити замовлення. А поруч грає радіоприймач, який дуже знайома мелодія лунає тихо-тихо по всій кімнаті. Здавалося б, буфет живе своїм окремим життям. Розділеним з Палацом спорту.

Нарешті я наважуюсь замовити каву. Моя кавка не надто гаряча та не холодна (хух, догодили). Смачна пінка так і шепче мені: «Сборби мене». Озираюсь навкруги, і помічаю, що зовсім поруч стояв рукомильник, а я так знехтувала головним правилом моєї матусі – мити руки перед їжею. Мені стало соромно, наважилася залишити каву на самоті на хвилинку. Тож, тепер мої долоньки пахнуть дитячим рідким милом. Ось той момент, коли я просто п'ю каву, не згадуючи про те, що мене чекає вагон та маленький возик справ. Поруч смиренно стоїть обігрівач, який чітко усвідомлює, що він повинен робити. Просто гріти. Мене та усе приміщення разом.

Чому мені так подобається ця атмосфера, цей настрій, що дарує буфет? Чому це місце таке цінне? Можливо тому, що це ще один невеличкий клаптик, який залишився з цілого полотна нашої історії.

Продавчиня буфету виявилася дуже приємною та надзвичайно балакучою. Вона розповіла, що сюди заходять багато людей похилого віку й надзвичайно дивуються, адже декілька десятків років тому вони тут також проводили свій час. Вони пам'ятають цю стіну, на якій зображені піонери, що саму підлогу. Тож, вони приходять сюди віддатися спогадам та понасталгувати. Також тут

частенько можна побачити дорослих, які чекають на своїх дітлахів, у той час як вони на тренуваннях.

Відчуті якісь почуття тут може і молодь, адже любов до радянського – це любов до бабусі. Так, до своєї бабусі, у якій також постійно на кухні тихенько грав радіоприймач, у той час як вона скаржилася, що усе тоді було краще. А особливо ковбаса. І як у Москву за шпалерами та морозивом їздили.

Ми вже знаємо, те, що написано пером, не можна вирубати топором. Хоч які б закони не приймалися і скільки б не змінювали назви міст та вулиць, історія буде жити завжди. На те вона і історія.

Анна ЧИКУНОВА

Фото: Анна Чикунова

Нетиповий інтер'єр

Фото: Анна Чикунова

Пиріжки з присмаком минулого

СТУДЕНТСЬКІ ТЕРМООБЛАДУНКИ

Як зігрітись у «дев'ятці»

Товар	Ціна: мінімум – максимум (грн)
 <p>Термокружка</p>	160-450
 <p>Вовняний плед</p>	270-400
 <p>Зручні рукавички</p>	80-200
 <p>Шапка з бубоном</p>	150-300
 <p>Устілки вовняні Устілки з електропідігрівом</p>	15-20 250

Фото: Тетяна Стрижалева

10 листопада під будівлею «Дніпрогазу» студенти Університету митної справи та фінансів зібрались на мітинг. Від газопостачальника вимагали надати нарешті тепло, адже ВНЗ не має жодних заборгованостей. Виявилось, що тепло не дають, тому що у котельнях університету необхідно замінити лічильники.

Переговори та подальші візити до «Дніпрогазу» так і не дали ніяких результатів. Навчившись на чужому досвіді універу, що навіть без боргів не може дочекатись тепла, ми пропонуємо готуватись до морозів та пристосовуватись до екстремальних умов. Журналісти «Гончар Інфо» розкажуть, як зігрітись у «дев'ятці» і скільки Вам це коштуватиме.

Термокружка

Після довгої та звивистої дороги до рідного корпусу та підйому на 5 поверх, особливо якщо спізнюєшся, спочатку здається, що у спекотні тропіки потрапив. Але після однієї пари без руху остигаєш і починаєш замерзати. Тому добре постійно мати з собою чашечку чогось гарячого, щоб хоч трохи відігрівати душу. Знайти термокружку можна у супермаркетах, магазинах побутової техніки та в інтернет-магазинах. Термокружка, що триматиме тепло близько чотирьох годин коштуватиме Вам мінімум у 160 грн. До речі, її можна буде використовувати і влітку – для холодних напоїв.

Вовняний плед

Ви не можете обігріти усю аудиторію, але можете створити навколо себе теплу атмосферу за допомогою тонкого пледу. Найтеплішими вважаються пледи, що наполовину або більше складаються з вовни. При покупці обов'язково враховуйте його розмір – вам повинно вистачати його, щоб повністю загорнутись. Напіввовняна ковдра 140x200 см коштуватиме близько 270 грн. Якщо Ви плануєте вкриватись удвох з другом (подругою), слід придбати плед більшого розміру – 170x210, його вартість близько 330 грн.

Зручні рукавички

Найпершими в стінах університету завжди замерзають руки, бо їх ніяк не сховаєш під ковдру – треба ж конспект писати. Тому ідеаль-

ним варіантом стануть рукавиці з «відкидним» верхом. До того ж, з їх допомогою можна користуватись смартфонами не знімаючи рукавичок. Та й мандаринки чистити зручно (свято наближається!).

Можна навіть в'язати на перервах, светр, наприклад, або шапку. Такі чудо-рукавички можна придбати всього за 80 грн і почуватись значно комфортніше в холодних аудиторіях.

Утеплюємо найголовніше

В екстремальних умовах правильна етикетка перестануть діяти, тому студенти сидять на парах в шапках. При такій температурі вона має бути дуже тепла, бажано вив'язана з шерстяної пряжі. І обов'язково з бубоном, а краще з двома, тому що настрій – це головне. А уявіть як весело буде виглядати хвилянка розігріваючої гімнастики, якщо всі учасники будуть одягнені в таке. До того ж можна не морочитись із зачіскою. Такий головний убір можна придбати за 150-300 грн, в залежності від масштабності бубона.

Зігрівасмо ніжки

Надворі ще пізня осінь, тому студенти не поспішають перевзуватись в зимові черевики. Але коли довго сидиш на парах ніжки сильно замерзають. І від цього ми придумали порятунок – теплі устілки.

Найкраще зігріють устілки з овечої вовни, вони не займають так багато місця у взутті, як шкарпетки, проте не менш ефективно захищають від холоду.

За цим теплим дивом краще завітати на найближчий ринок, пара таких устілок обійдеться Вам у 15-20 грн. Якщо бюджет дозволяє можете придбати устілки з електропідігрівом, вони обійдуться Вам у 250 гривень. Але є у них свої мінуси: треба купляти ще й пауер банк, бо батарейками тут не обійдешся, та й ходити з провідками у штанах не дуже зручно.

Підтримуйте одне одного: діліться ковдрою, ковтком гарячого чаю, однією рукавичкою, проводьте гуртом гімнастичні хвилинки та радійте життю. Зберігайте тепло у Ваших серцях!

Ольга УСТИЧЕНКО

А ТИ ПСУЄШ ВЛАСНІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ?

Або що про тебе розкажуть твої малюнки на парті

Варто лише вимкнути фантазію... І пляма стає єдинокором

Під час телефонної розмови, ти малюєш закарлючки на папірії? Або на полях зошита, коли немає інших цікавих занять? А може на нудній лекції в тебе з'явиться бажання увіковічити себе на парті, додавши до багатшарової фарби новий рельєф?

Несвідомі малюнки – природне явище для людини, так ми можемо зрозуміти свої внутрішні бажання й

потреби.

«Гончар Інфо» вирішив зробити вибірку «наскального» живопису, зібраного в аудиторіях ФСЗМК, аби дізнатися, чого ж насправді хочуть студенти.

Звичайно, малювання на партах – скоріше прояв вандалізму, аніж високого мистецтва. Тому аудиторії регулярно відмивають і фарбують, а невизнаних митців карають. Через це

більшість авторів віддають перевагу анонімній творчості.

Інколи один надпис на стіні розпочинає справжній діалог, що нагадує чат в соціальних мережах:

– Допоможіть мені!
– Жиза...
– Нащо тобі допомагати? Ти невдаха.
– Мені холодно.
– Рятуйте!

Зустрічаються серед банальних «Хочу спати/істи/додому» і цікаві фрази. Наприклад, цитата Лесі Українки: «Без надії сподіваюсь», що підтримує песимістичний настрій, але в поетичній формі. «У вогні твоїх розширених зіниць щезнуть міста і океани», – фрагмент з пісні Олександра Васильєва.

«Нас забирає у свій солодкий полон безвихідь і тлін». Наскільки ж нудною має бути лекція, щоб шукати порятунку у безнадійності? «Ти скоро звикнеш до ланцюгів. І, може, звикнеш до мене», – цими словами закінчується пісня гурту «Аффінаж».

Не обійшлося в аудиторіях ФСЗМК без закликів до вживання спиртних напоїв. Судячи з інших надписів, напиться можна тільки з горя.

Придивившись трохи уваж-

ніше до малюнків на партах, ми зрозуміли, що студенти факультету мають не лише літературні таланти. Нам вдалося знайти портрет жінки, що стилем виконання нагадує мінімалістичні традиції живопису. До речі, психологи в дослідницькому центрі Бонни трактують такі малюнки, як прояв самотності. Тобто людина підсвідомо бажає створити собі друга.

Більш за все на партах намальовано квітів різних форм і сортів. Ці прекрасні рослини зазвичай малюють романтики. Зображення квітів сигналізує про нестаток теплих, близьких відносин. Якщо листочки чи пелюстки загострені – людина схильна до драматизації свого життя.

Очі малюють ті, хто бажає зрозуміти себе, розібратися в думках і бажаннях. А сонце зображають мрійники і позитивні люди. Однак в аудиторіях ФСЗМК сонечка малювали

виключно зі сумними обличчями.

Частенько студенти звертаються до образів тварин: котів, зайців, лисок, є навіть на парті зображення Жабозая – звіриного мутанта. Намальована тварина може розказати про характер автора. Так, лиса позначає хитрість, заєць – боягузтво, кішка – грацію.

Журналіст має бути креативним, він бачить те, чого не помічають інші. Певно, керуючись цим правилом, митці нашого факультету назвали обшарпану пляму єдинокором.

Отож, студенти ФСЗМК мріють виспатися, поїхати додому і добряче поїсти. Майбутні журналісти відчайдушно нудьгують на лекціях, висловлюючи свої почуття віршами і рядками пісень. Малюнки студентів вказують на їх самотність та нестачу теплих відносин.

Софія МОСКАЛЕНКО

Не зрозуміти першому курсу того прекрасного відчуття, коли ти заходиш до аудиторії, а там на стіні написано: «Тікайте, дурні», або «ЗВ-13-2». Де ще можна докторкнутися до історії, перейняти досвід минулих поколінь, як не тут?

ДАВАЙ ПОГОВОРИМО...

Чи допомагають розмовні клуби підняти рівень англійської?

У Дніпрі є декілька дармових англійських клубів, які допомагають подолати мовний бар'єр та стають гарною платформою у спілкуванні. Чи може людина з рівнем «Elementary» знайти спільну мову з носієм мови? Який клуб є найкращим початком мовної практики та де можна подивитися та обговорити фільм іноземною?

Американська мрія

У США досить поширеною є докрина, за якою кожному американцеві відкрита можливість досягти успіху — і навіть обертися президентом країни — завдяки таким своїм рисам як працьовитість, талант та наполегливість. Але погодьтеся, для того, щоб ваша мрія підкорити «Велике яблуко», «Місто вітрів» або «Місто янголів» стала реальністю потрібні дві речі: квиток та знання англійської. Тож, наважся!

За сприянням посольства США в Україні було створено 28 інформаційно-ресурсних центрів, які допомагають вивчати іноземну, сприяють взаєморозумінню між «Країною емігрантів» та нашою державою та підвищують престиж бібліотеки серед молоді. У Дніпрі центр «Window on America» входить до складу Дніпропетровської обласної універсальної наукової бібліотеки. Він був створений у 2004 році. Кожен охочий може дивитися фільми у кіноклубі (середня ціна квитка який квиток у бібліотеці (10 грн), гарний настрій та бажання навчатися. Крім того, можна читати книжки мовою оригіналу (потрібно залишити заставу), отримати пароль до американської цифрової бібліоте-

ки та вивчати англійську самостійно за спеціальними курсами. У центрі часто проводять різноманітні заходи, метою яких є спілкування між українцями та американцями.

«Доброго вечора. Кіноклуб англійською тут (запишу у вартівника?)» — Так. Підіймайтесь на другий поверх та йдіть прямо. — Зрозуміла. Дякую».

Чудово, звісно, що мені розповіли куди йти, але світло можна було б й увімкнути. Все ж, сходи. Бац, гепнувся і ти вже на Космічній.

Кривава середина
Зайшовши до кімнати, де проходить кіноклуб можна побачити безліч полиць з книгами та CD-ROMами, комп'ютери та величезний екран. Модератор клубу — пан Сергій — починає обирати фільм з величезної колекції. Його погляд зупинився на «Кривавому діаманті», пригодницькій драмі з Леонардо Ді Капріо. Вибір зроблено! Цікаво, а чому він не запитував думки відвідувачів? До речі, їх було лише двоє: я та ще одна дівчина. За словами організаторів причиною такої незначної явки став вересень, тобто багато людей ще у відпустці. Вимикається світло. Ми поринаємо у світ громадянської війни та хаосу в Сьєра-Леоне (держави в Зх. Африці — Прим.). Сюжет? Фільм для справжніх ЧОЛОВІКІВ, тому хлопці, якщо буде вільна хвилинка обов'язково подивитися. Кінострічка з англійськими субтитрами, тому якщо ваші listening skills залишають бажати кращого, то не біда. Після перегляду фільму розпочинається «бухливе» обговорення. Модератор клубу знає англійську непогано, але його вимова є не бездоганною. Мені починають розповідати про переваги їх центру та можливі програми для поїздок за кордон: «Flex» (програма міжнародного обміну для учнів загальноосвітніх

шкіл) «Work and travel», «Fulbright» (програма, яка дозволяє навчатися в США) та інші. Запросили на «English Speaking Club» в суботу.

Столиця Нідерландів

На розмовні курси я трохи спізнилась. Кімната вже вщент заповнена людьми. Середній вік: 35-40 років. Тема уроку — «обговорення» Самар-Дніпро-Феста та січей українських козаків, в тому числі й Запорізької. Спільної комунікації не було. Увесь час говорила лише пані Тамара, яка є вчителем у розмовному клубі. Майже урок англійської у школі. Ви слухаєте вчителя та записуєте незрозумілі слова. Тут навіть є улюбленці. На розмовний клуб не дуже схоже, чи не так?

Хоча, не це вражає найбільше. Ставлення викладача до відвідувачів клубу: «Люди з університетською освітою та студенти, ви, що не знаєте, хто зруйнував фортецю Кодак? ... Вам безкоштовно надаються дані уроки, а ви навіть не цінуйте цього... Можливо ви хоч посміхнетеся. Вчіться хоч якомусь американському вихованню». На заході був присутній носій мови, — Джейсен. Він розповідав про свої мандри (особливо цікавою стала розповідь про середньовічне кафе в Німеччині, де потрібно їсти руками). Крім того, він показував фото картин та карикатур на радянський режим та на вождів з різних музеїв світу.

Після заняття людям, які мають достатній рівень запропонували порозмовляти з носіями мови: з молодим хлопцем близько 23-25 років з Нідерландів та американцем китайського походження з Нью-Йорку. Ми сіли у коло та почали розмовляти. На моє запитання: «Ти ж не з столиці Нідерландів?» — він відповів, — Ні, бо столиця Нідерландів — це?»

Сміх та й годі. В цей момент я пам'ятала все, крім столиці цієї голландської країни. На щастя підійшла дівчина та швидко відповіла. Я підтакнула та заспокоїлась. За словами хлопця, він приїхав до нашого міста на весілля свого брата. Його дуже вразив та насмішив обряд, коли наречений має мити ноги в горілці свої свекруси, а потім пити звідти. Дивно. В обряді ж не сказано про миття ніг саме горілкою та необхідністю пити звідти. Крім того, він розповів, що є студентом та вивчає міжнародні відносини. Мріє стати послом та полюбляє опанувати нові іноземні мови. В свої молоді роки він вже знає англійську, французьку та голландську (є рідною).

Наша бесіда була цікавою та пізнавальною. Дізналися багато нового про Нідерланди та США.

Катерина ГАЦЕНКО

Центр має велику бібліотеку

Організатори та відвідувачі кіноклубу

БИТИ ЧИ НЕ БИТИ?

Молодий спорт збирає друзів

Свої вміння спортсмени демонструють на турнірах

Щоб спробувати історичний бій на собі, редакція «Гончар Інфо» відвідала одне з тренувань клубу «Чорний загін». Виявилось, що серед його членів багато дівчат, і мені навіть вдалося спробувати деякі прийомчики на собі.

Історичний середньовічний бій — поєдинки в історичних латах на макетах середньовічної зброї. Він поєднує елементи боротьби, фехтування, боксу, кросфітвських тренувань. Свої вміння спортсмени демонструють на змаганнях та фестивалях історичної реконструкції, з яких влаштовують видовищні шоу в яскравих історичних костюмах. В Україні спорт офіційно зареєстрований з 2016 року.

Заняття відбуваються по дві години чотири рази на тиждень о 20:00. Розминку проводять по 30-40 хвилин, стандартну для будь-якого виду спорту. Вона включає по чотири виправи на м'язи пресу, рук, ніг та відпрацювання техніки бою на спеціальному тренажері для биття. Проводять їх колами, по дві хвилини кожне, з перервами по хвилині між ними. Після розминки починають заняття боєм. Зал розділяють на зони, в кожній з яких

відпрацьовують певну техніку бою — зі списом, мечем, алебардою (топорницем). Окремо відбуваються тренування лучників, бо для цього виду занять необхідно більше простору.

«Ніхто не дивиться, хлопець ти чи дівчина, — ставлять перед будь-яким противником і вчать його перемогати», — розповідає Настя Войтенко, студентка І курсу геолого-географічного факультету ДНУ. — Це боротьба, яка вимотує, мені подобається виходити з залу і відчувати втому. Тренується сила духу та тіло. Студенти ведуть сидячий спосіб життя, їх тіло тренування, розминаєшся, позбавляєшся негативу, накопиченого за день. Подобається коло спілкування, можливість навчитися володіти холодною зброєю. Це доводить, що смаки не залежать від статі, це все стереотипи.

На тренуванні присутній командний медик, який контролює, аби кожен спортсмен отримував оптимальне навантаження. Новачок на першому занятті зазвичай просто спостерігає за іншими. Потім його навчають базових елементів в залежності від рівня фізичної підготовки і не пускають у

групові бої.

На занятті спортсмени спілкуються між собою не на ім'я, а прізвиськами. Дають їх відповідно до того історичного або літературного персонажа, якого відтворюєш на фестивалях, за особливостями зовнішності або прізвиськом, якісь вони вигадують собі самі. Так, в «Чорному загоні» є багато спортсменок Настя, тому одну з них називають Айріс, керівника клубу — Барс, бійця Дениса — Ісус, за зовнішньої подібності. Спортсмени настільки звикли до своїх прізвиськ, що відразу відгукуються, коли їх кличуть.

Вік найстаршого спортсмена — 45 років, наймолодшого — 17 років. Дітей до 16 років в цьому клубі тренуватися не беруть.

Хоча основний контингент заняття історичним середньовічним боєм — хлопці, дівчата також цікавляться ним. На занятті, яке я відвідала, на 15 хлопців припадало троє дівчат, але мене заверили, що зазвичай їх вдвічі більше. Часто вони обирають заняття так званім фіксаційним фехтуванням, яке вважають більш гуманним.

Там треба наносити удари таким чином, аби не травмувати противника, в останній момент відхиливши клинок. Насправді ж займатися ним не так вже й легко: досить боляче вдарило по пальцях, а відпрацювання техніки — це важка постійна праця.

Тренування коштують 100 гривень на місяць. Це дуже вигідно, враховуючи, що навантаження можуть замінити собою фітнес, а примісним бонусом є цікаве коло спілкування. Проте існують і мінуси заняття історичним середньовічним боєм: костюми та зброя мають максимально відповідати історичним зразкам, а вартість спорядження та обладунків для занять та виступів «кусається». Так, повний якісний комплект лат з титану може «затягнути» на 50 тисяч гривень, лук коштують близько тисячі гривень, а сталевий меч обійдеться майже у дві тисячі гривень.

Ольга БАНІТ

Схоже на те, що незабаром справляться надії студентів ДНУ. Подейкують, ніби Таємні двері гуртожитку тепер будуть відкриті вночі. Може, хтось застосував закляття «Алохомора»? Ні. Причиною змін стало постановлення Міністерства освіти і науки України.

У випусках «Гончар Інфо» неодноразово піднімалася тема цілодобового входу до гуртожитків. Проблема стала гостроактуальною, коли з вікна у квітні 2017 року випав студент. Дмитро Озеряньскій хотів вийти на вачити у пізній час, але його не пустили вахтери. Так, хлопець вирішив вибратися через вікно на 4 поверсі, зірвався і впав.

Тоді розпочалася гостра полеміка між студентами. Молодь висловилася як «за», так і «проти». З одного боку, цілодобово відкритий гуртожиток зручний для тих, хто працює допізна або має вечірній поїзд. З іншого — підтримати нововведення буде фізично складно для вахтерів, вони ж бо не залізні (що б ви там собі не думали).

1 листопада усім керівникам ВНЗ були надіслані листи від Міністерства освіти і науки України. У документі сказано, що «вважається недопустимим встановлення часових обмежень доступу до гуртожитку». Також заборонили безпідставно виселяти жителів, залучати до примусових робіт (чергувань) і заходити в кімнати студентів без особливої потреби.

Для того, щоб з'ясувати, чи були введені якісь зміни в устав гуртожитків, ми поспілкуємось зі студентами і вахтерами.

Валерія нахватається на другому курсі ФСЗМК, дівчина живе в першому гуртожитку з самого початку навчання в університеті. Студентка розповідає, що вахтери пускають вночі з гуртожитків вибірково: «Тільки вчора був такий випадок, коли хлопець не зміг поїхати додому нічним поїздом. Командант не пустила».

Вахтер сьомого гуртожитку

Цілодобово відкритий гуртожиток: мрія чи реальність?

ГУРТОЖИТОК І ВДЕНЬ І ВНОЧІ

Карина Віталіївна розгублено каже: про постанови від Міністерства навіть не чула. Проте жінка запевнила нас, що часто пускає студентів вночі:

«А куди ж їм йти ночувати? Приходять пізно, починають стукати або на дзвінок «клацати», я йду відкриваю двері».

Студентка другого курсу Юлія впевнена, що не можна заборонити вхід до місця проживання у будь-який час доби.

«Я прихोधжу до гуртожитку вночі лише тоді, коли йду з вокзалу. Мене пропускають, бо вачити, що я з сумкою. Якщо ж хтось хоче прогуляти, або завітати на ніч кіно, то треба попередити команданта» — повідомляє дівчина.

Не знала про нововведення і вахтер п'ятого гуртожитку Людмила Андріївна. Жінка впевнена, що робити цілодобовий вхід — безглуздо.

«Буває приходять дівчата о четвертій ранку і п'яні, а якщо їх там хтось звалтує, кого звинуватять? Чи піде ця дівчина на заняття зранку? Мабуть, що ні. Отак, сказало наше міністерство і не подумало», — вважає Людмила Андріївна.

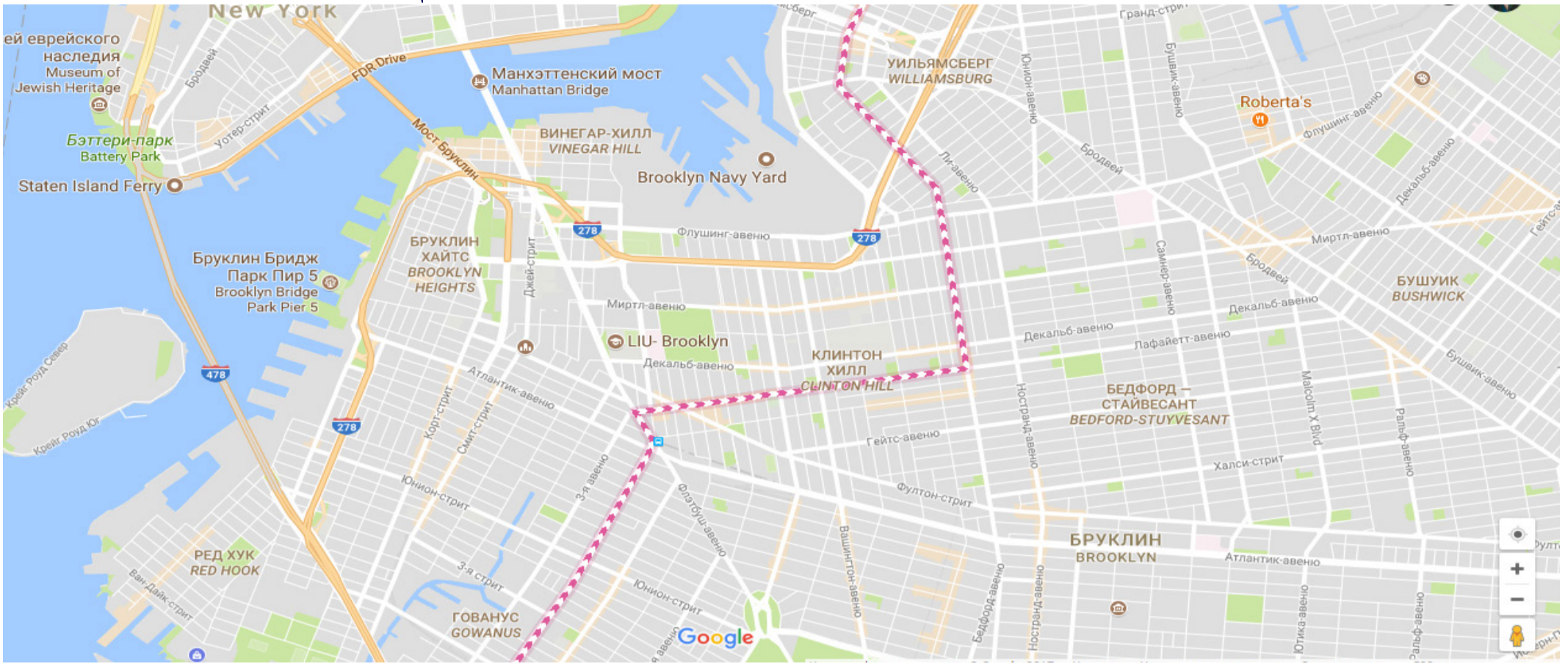
Так, про зміни в розпорядку гуртожитку не повідомили ані студентів, ані вахтерів. Подібна тенденція простежується майже в усіх ВНЗ нашого міста. В НГУ і ДІТ також не знали про розпорядження Міністерства освіти і науки України. В хіміко-технологічному університеті трохи інша ситуація, там дозволений цілодобовий вхід у гуртожиток вже протягом чотирьох років.

Опираючись на данні дослідження, можна зробити висновок, що ВНЗ Дніпра поки що не поспішають впроваджувати радикальні нововведення.

Як будуть розвиватися події, покаже час. Проте сьогодні команди гуртожитків ДНУ з розумінням ставляться до студентів і пускають їх навіть вночі. Молодь, у свою чергу, намагається попередити вахтерів про запізнення.

Софія МОСКАЛЕНКО

ЯК ПУЛІТЦЕР ЗМІНИВ МАПУ НЬЮ-ЙОРКУ

ПУЛІТЦЕРІВСЬКА ПРЕМІЯ: «Поза межна мрія» чи реальність для українця?

Фото з особистого архіву Анни Бабінець

Її отримували найвідоміші люди, а багато хто просто мріяв про неї. Вона сколихнула серця мільйонів журналістів у всьому світі. А отримати її можуть тільки ті, хто дійсно гідний звання Лауреата Пулітцерівської премії! Можна без перебільшення сказати, що отримання цієї премії – це повна гарантія того, що її власник обов'язково увійде в історію.

Українські «Пуллітцеріанти»

Отримати Пулітцерівську премію може кожен і для цього необов'язково бути корінним американцем. Але одна із головних умов – ви повинні працювати саме в американській газеті і написати соціально-важливу статтю.

В історії Пулітцерівської премії є українці, яким вдалося отримати омріяний титул «Лауреата».

І перша, кому це вдалося зробити, стала Марія Затурська. Вона народилася у Києві в 1902 році, але через вісім років разом із батьками емігрувала до Нью-Йорку. Саме там розпочалася її літературна кар'єра. Так, у 1938 році вона стала першою лауреаткою-українкою Пулітцерівської премії за збірку поезій «Переддвер'я серця» та «Холодне ранкове небо».

У 2017 році Пулітцерівська премія за поєднану журналістику дісталася членом Міжнародного консорціуму журналістів-розслідувачів, які займалися «панамськими документами» на основі документів юридичної фірми Mossack Fonseca. У команді працювала наша випускниця Анна Бабінець. Нашій редакції вдалося поспілкуватися з журналісткою та дізнатися про те, як вона працювала над своїм проектом.

Анно, вітаю! Ви в цьому році у складі Міжнародного консорціуму журналістів-розслідувачів стали лауреатами Пулітцерівської премії. Розкажіть, як довго ви працювали над проектом «Панамських документів»?

До проекту Панама пейперс я була долучена у серпні 2015 року, опублікований він був

у квітні 2016. Тобто працювала з документами близько 8 місяців. У базі було понад 11 мільйонів документів і моїм завданням було знайти всі згадки про Україну та українців серед них. Зрозуміло, цікавили відомі прізвища. У базі був пошуковик, подібний до гуглу і, звісно, перше прізвище, яке я перевіряла, було прізвище діючого президента України Петра Порошенка. Я була дуже здивована, коли знайшла документи і листування, пов'язані з ним і вони були достатньо свіжими - за 2014-2015 роки. Також шукала прізвища діючих та колишніх посадовців. Серед знахідок - Валерія Гончарова, Геннадій Труханов, Борис Колесніков та інші.

Чи змінилося ваше життя після того, як ви та ваша команда стали лауреатами премії?

Життя не змінилося. Це була командна робота і команда є переможцем, а не якийсь окремий журналіст. Просто дуже рада бути частиною такої талановитої команди.

Що можете порадити журналістам, які також мріють в майбутньому стати лауреатом Пулітцерівської премії?

Насправді, щоб стати лауреатами Пулітцерівської премії, треба опублікувати свою роботу у медіа США. Це американська премія. У українських журналістів, насправді, не так багато шансів це зробити - суто через ці формальні речі. Але кордони країн дедалі стираються, тому зараз створити якісний продукт в Україні і опублікувати його у американських медіа цілком реально. Треба просто багато працювати і бути готовим до всього!

Як бачите, Пулітцерівська премія не така і «поза межна мрія» для українця. Головне – це не просто «хотіти» її отримати, а наполегливо працювати та досягати своїх цілей. І пам'ятайте, щоб увійти в історію людства, треба зробити щось корисне для нього.

Дар'я МІЗІКІНА

ЯК СТВОРИТИ ЛЕГЕНДАРНЕ ВИДАННЯ

Перевірений план дій від Джозефа Пулітцера

Джозеф Пулітцер – власник газети „The New York World“, яка мала мільйонні накладки, цілковиту довіру читачів та вплив на можновладців. Ми дізналися секрети його успіху і готові поділитися із вами. Для того, щоб побудувати кар'єру блискучого видавця, достатньо...

Відправитися на пошуки долі за океан

Підлітком Джозеф Пулітцер мріяв про військову кар'єру. Проте хлопець із слабким здоров'ям не зміг потрапити у склад армії європейських країн. І тут сімнадцятирічному Пулітцеру посміхнулася доля: він був прийнятий до Федеральної армії та вирушив до США. Після Громадянської війни на зароблені копійки Джозеф купив квиток до Сент-Луїса. Тут він отримав роботу у місцевій німецькомовній газеті, де працював по шістьнадцять годин на добу, паралельно вивчав англійську й право. У 1778 році на дбайливо зібрані 2,5 тисячі доларів журналіст придбав «St. Louis Post-Dispatch» та усього за рік подвоїв її тираж.

Самотужки видати номер газети

Люди, що працюють у збитковій газеті, не потрібні прибутковому виданню. Саме так вирішив Джозеф Пулітцер, коли придбав «St. Louis Post-Dispatch», і звільнив майже усю редакцію, а перший свій випуск створив практично самостійно. Він здійснив революцію однієї людини: власноруч збирав усю інформацію, створював частину статей та сам вичитував матеріали усього номеру. Таку ж схему журналіст застосував і після придбання «The New York World».

Побудувати постамент для

Статуту Свободи та повалити синдикат
У редакційній статті Пулітцер наголосив, що «The New York World» – газета суспільних інтересів, що захищатиме простих людей від свавілля багатіїв. Він повністю виправдав очікування читачів, адже його головним правилом було не розпочинати розслідування, якщо немає змоги довести його до кінця. Про найгучніші справи – діло банку Моргана, постамент для Статуту Свободи та Серпневу пожежу – ви можете дізнатися, заглянувши у нашу мапу Нью-Йорку.

Відправити репортера до божевільні, а потім – у навколосвітню подорож

Пулітцер незмінно публікував на сторінках своєї газети справжні сенсації, завдяки чому народився новий напрям – пригодницька журналістика. Шокуючий матеріал для travel stories збирала Неллі Блай. Вона симулювала божевілля, провела десять днів у жіночій психіатричній лікарні Нью-Йорку та описала нелюдські умови закладу. На цьому тендітна жінка не зупинилася й побила рекорд Філеаса Фога, здійснивши навколосвітню подорож з невеликим саквоюжем у руці усього за 72 дні.

Пофарбувати сторінки у жовтий колір
Чому «The New York World» називають «жовтим» виданням? Тому що Річард Аутколт пофарбував його сторінки в жовтий колір, створивши перший у світі комікс «Hogan's Alley» у 1895 році. Головний герой історії – пустотливий Жовтий Малюк, який перетворив життя мешканців уявної вулиці на справжній гармидер. Комікс про хлопця у великий жовтий сорочці виходив як комічний кольоровий додаток, який займав цілу шпальту у газеті.

Розв'язати війну з сином мільйонера

У 1895 році син мультимільйонера Вільям Рендольф Херст став володарем «New York Journal» і розпочав змагання з «The New York World» за звання найуспішнішого видання. Цікаво, що ще за часів навчання у Гарвардському коледжі Херст захоплювався виданням Пулітцера, а пізніше деякий час працював у ньому репортером.

Протистояння двох гігантів американської журналістики перетворилося на справжню «газетну війну». Пулітцер мав гучне ім'я та принципи, Херст – міцну фінансову опору та повну відсутність принципів. Тож, запропонувавши вищу заробітну плату, багатій переманив до свого видання найвидніших журналістів «The New York World». Серед них був й комісар Річард Аутколт, який забрав із собою Жовтого Малюка.

Боротьба між видавцями досягла апогею під час іспано-американської війни. Херст створював сенсації, фальсифікуючи факти та перекручуючи події на власний манер. Пулітцер, у свою чергу, проводив свої фірмові розслідування задля викриття хитрих маневрів суперника.

Тепер ви знаєте майже усі секрети успіху великого Пулітцера. Ви можете скористатися цим планом дій, а можете створити свій власний – і, можливо, колись його теж надрукують на сторінках «Гончар Інфо».

Влада ІВАШУРА

Джозеф Пулітцер

РЕІНКАРНАЦІЯ ЗІРКИ

Хто ти з відомих журналістів?

Фото: svit24.net/culture

Моя професія — журналіст

Уяви, що ти працюєш позаштатним кореспондентом центрального телеканалу. На що ти готовий заради гарного матеріалу? Перевір себе та дізнайся, хто тобі близький за духом.

1. Коли ти гуляв вулицями свого міста, то випадково зустрів зірку світової поп-музики. Твої дії:

- а) На жаль, я не вдягнен(-а) якнайкраще. Просто пройду повз;
- б) Підійду та поставлю цікаве запитання, на яке ніхто, крім мене не буде знати відповідь;
- в) Чесно кажучи, я не меломан. Якби це був політик – інша справа;
- г) Це точно він? Я маю сумніви.

2. Твоя найкраща подруга скаржиться тобі на корупцію в своєму

університеті. Твої дії:

- а) Ви бачили ціни в бутиках? Зараз складні часи. Всім потрібні гроші;
- б) Змушу її розповісти більше подробиць;
- в) Організую очну ставку з викладачем. Правда завжди одна і вона має бути встановлена;
- г) Запитаю ще в когось про цього викладача. Я завжди маю хоча б два джерела інформації.

3. Чудовий ранок. Ти п'єш смачне горнячко кави та куштуєш духмяний плячок. Але, раптом ти чуєш постріли зі свого підвір'я. Твої дії:

- а) Які дії? Я запишуюсь на манікюр;
- б) Подзвоню своїй сусідці. Можливо вона щось знає;
- в) Цікава тема для обговорення з друзями;
- г) Відчую у собі дух спецагента та спробую вирішити ситуацію, як Джеймс Бонд.

4. Ти зараз на нагороджені премії Пулітцера. І ось прийшла довгоочікувана мить – оголошення переможців. Ведучий називає твоє прізвище, але потім вибачається і каже, що помилився. Твої дії:

- а) До дідька в зуби того ведучого. Я збиралась на цей вечір увесь тиждень і все псу під хвіст, хоча лайків в

інстаграмі вже достатньо. Хм...

- б) Після закінчення заходу підійду до цього чоловіка з хворобою Альцгеймера та запитаю, що відчуває «найкращий» ведучий всіх часів та народів;
- в) Головне, що впливові люди вважають мене найкращим;
- г) Дуже дивно. А може, це було проплачено? В мене багато ворогів.

5. Вихідні. Ти думаєш провести їх зі своїм котом Максиміліаном та новою книгою Стівена Кінга, але твоєму редакторowi начхати на твої забаганки. Ти повинен терміново поїхати у закордонне відрядження до Китаю та зробити інтерв'ю з відомим спортсменом, який принципово буде спілкуватися лише рідною мовою. Твої дії:

- а) Одягну найстильніше кімоно, закохаю його в себе та змушу перейти на англійську;
- б) Мова жестів – теж мова. Візьму інтерв'ю незвичайним чином;
- в) Розмовляю китайською з трьох років. Без проблем;
- г) Спробую вичити прості фрази. Так я увійду в довіру та зможу розкопати справжню сенсацію.

Результати

Пройшов тест? Молодець. Настала черга підсумків. Підрахуй, яких

відповідей в тебе більше: а, б, в, г чи д та знайди свого духовного близнюка.

а) **Анна Вінтур.** Тебе називають еталоном краси, Коко Шанель наших днів. Ти без тьми закохана в моду та не можеш уявити своє життя без чудового та скупкулезно підбраного луку. Здатність підкорювати чоловіків є дійсно корисною. Жінка з великої літери;

б) **Опра Вінфрі.** Інтерв'ю для тебе все. Ти полюбляєш дізнаватися інтимні подробиці людської душі та допомагати розкритися в розмові. В твоєму житті може бути багато проблем, але ти вистійши і піднімешся на п'єдестал кар'єрних сходів. Просто вір у себе;

в) **Савік Шустер.** Тебе вважають за твою об'єктивність та обізнаність. Ти розумієш важливість знання іноземних мов, тому постійно вивчаєш нові. Політичний суддя, за яким всі з глибокою зацікавленістю слідкують.

г) **Георгій Гонгадзе.** Ти дійсно маєш право називатися журналістом. Інколи люди дивуються твоєй підозрілості, бо ти перевіряєш очевидне декілька разів. Твоя безстрашність та самопожертва вражають. Але, будь обережним і пам'ятай: «Немає матеріалу, який вартий людського життя».

Катерина ГАЦЕНКО

ХЛІБОБУЛОЧНА ДОЛЯ

Вічно голодним студентам присвячується

Фото: Дарина Кучер

Дізнайся, хто ти є!

Нарешті велика перерва! І студент мчить на нижні поверхи, щоб вистояти чергу у їдальні дошкино злітно-посадкову смугу і купити щось перекусити. До пари лишається кілька хвилинок, чай вже заварюється, треба швиденько схопити якогось пиріжочка і бігти. А він стоїть перед тацями і не знає, що обрати. У цій справі неодмінно треба звернутись до зірок, вони точно вкажуть хто Ви: ватрушечка з сиром чи сосиска у тісті!

Овен
Ніхто не впорається з будь-яким завданням так добре, як це зробить Овен. Він постійно працює над собою та прагне до ідеалу, лідирує всюди і завжди. Тому Овен – екстер, бо найсолідний, найглазурованийіший і начинки в ньому найбільше. І нехай тільки якийсь пиріжок спробує з ним позмагатись!

Телець
Ну, це рогалик, тут без варіантів. Врівноважений, надійний, поруч з ним іншим булочкам якось спокійніше лежати. Проте розігрівати такому рогаляку нерви у мікрохвильовці не рекомендується – попечете язика згущеним молоком.

Близнюки
Одне слово – несподіванка. Навіть зорі хапаються за голову, коли намагаються передбачити хлібобулочну долю людини під цим знаком. Змінити стиль, універ, хобі, – легко! Тому Близнюки – пиріжок на таці без цінника і назви.

Інкогніто, сюрприз, інтрига!

Рак
Ніжний і терплячий, Рак завжди вислухає та дасть вам корисну пораду. А от своє життя він ховає від усіх і не любить про нього говорити. Тому Рак – пиріжочок з яблуками, тому що, на відміну від вишні або маку, ніколи не вгадаєш, що у нього всередині.

Лев
Величний, самодостатній, справжній лідер. На нього дивляться із задрістю, він втілює розкіш, екстравагантний смак та надзвичайну силу духу. Тому Лев – найбільший і найароматніший гамбургер на своїй таці. По-секрету, ми, голодні студенти, всі про нього мріємо.

Діва
Цей пиріжок лежить десь у окремому куточку, разом з Раком. Діви люблять порядок і чистоту, дуже дисципліновані і ввічливі. Все повинно йти за планом, тому людина під цим знаком – міні-піца, бо на ній помідорчики чергуються з сиром і викладаються красивими, рівними і завжди однаково кружечками.

Терези
Назва цього знаку говорить сама за себе, він завжди шукає рівновагу і гармонію в усьому. Терези дуже розсудливі, тому рішення приймають довго і виважено. Люблять погомоніти і збирають булочки з інших таць, влаштовують вечірки. Це пиріжок з картоплею і грибами, що вічно шукає баланс між тим і іншим.

Скорпіон

Пиріжечки під цим знаком тасмнічі і загадкові. Скорпіон дуже витривалий, терплячий та турботливий. Поки його не вкусиш. Тут вони з рогаляком брати – краще не розігрівати. Тому не змушуйте їх ревнувати – якщо вже вирішили брати пиріжок з капустою – то беріть, а перебиратимете – отримаєте перцю.

Стрілець

Ось це той самий пиріжок з вишнями. Стрільці дуже відкриті і щирі люди, прямолінійні і легкі на підйом. Вони ніколи нікого не ображають, на життя дивляться оптимістично і сміливо. До речі, Стрільці обожають ризикувати, тому обережно – вишні можуть бути з кісточками.

Козеріг

Цей енерджайзер ніколи спокійно не сидить на місці. У Козерога завжди багато роботи, планів, вони у постійному русі і прагнуть встигнути все. Вони витримують будь-яке навантаження, вперто ідучи за своєю ціллю. Тому Козеріг – діловита сосиска, що постійно крутиться у справах, як у тому тісті.

Водолій

Якщо Близнюки – несподіванка від початку і є нагода підготуватись, то тут справа серйозна. Купуйте Ви пиріжок з маком, який взяли з таці, на якій цінник «пиріжок з маком», продавчиня запевнила, що там всередині точно мак. І Ви кусаєте, нічого не підозрюючи – а там ананас. Не питайте, як так могло вийти взагалі. Особливо враховуючи, що таких пиріжків навіть у меню немає. Водолій – це просто людина-шок, вільна і незалежна від усього, навіть від меню.

Риби

Люди, що народились під цим знаком, дуже творчі і артистичні. Вони спокійно відносяться до усього, окрім обмежень. Цей знак взагалі дуууже спокійний, як буддист під час медитації. Якщо Ви Риба, то характер у Вас ніжний і м'який, наче свіжа ватрушка з сиром. Риби поглядають на чергу, що збиралась біля їхньої таці і зовсім не опираються долі. Все одно їх не встигнуть з'їсти, перерва майже скінчилась.

Ольга УСТИЧЕНКО

Фото: Ольга Ваніт

Валера з самого ранку сидів за монітором комп'ютера, щохвилини оновлюючи свою поштову скриньку, на яку має надійти інформація про вступ (або «не вступ») до університету. Паралельно з цим, він продивлявся вакансії на сайті «Робота.УА» (на випадок, якщо-таки «не вступ»). Та в думках Валера був десь дуже далеко. Його філософська душа та гуманітарний мозок замислилися над однією цікавою річчю. А річ у тім, що Валера був «НІХТО». Точніше, він був абітурієнтом, але це і означало «ніхто». Довго міркував Валера над цим словом...

Хто воно це що воно таке? Валера перекручував його у своїй голові, щоразу повторюючи по складах, ніби куштуючи на смак: «А-Б-І-Т-У-Р-І-С-Н-Т». Таке незвичне для української мови слово, яким тепер кожен перехожий міг його обізвати. «А-бі-турі-єнт» – це, власне кажучи, щось середнє між школярем і студентом. Вже не школяр, але ще не студент. Ні риба ні м'ясо. Валері було дуже некомфортно почувати себе чимось «середнім». Він навіть хотів написати петицію на ім'я Президента про відміну статусу «абітурієнт». Ооо, не знав Валера, скільки ще разів йому захочеться написати гнівну петицію Президентів вже під час навчання в університеті. Але до того часу це далеко, а ми не оракули, що віщують долю Валери, тож повернемося до монітора комп'ютера.

А монітор все ще мовчав. Дивився на Валеру своїми холодними блакитними очима і ніби знущався, час від часу випльовуючи рекламу прямо йому в обличчя. В якийсь момент у Валери навіть з'явилася ідея зробити ставку на спорт. «Нехай грають вони, а виграв я», – промайнуло в голові Валери. Але тихенький «дзеньк», що сповістив про нове повідомлення на електронній пошті, змусив миттєво забути про цю ідею. І про всі інші ідеї. І взагалі забути хто він, де він і як він. Тремтячою від страху рукою Валера узявся за комп'ютерну мишку, повільно, ледве помітно, почав просувати курсор на моніторі до тієї вкладки, що стала ініціатором появи довгоочікуваного звуку «дзеньк». У той момент Валері навіть здалося, що він пізнав дзен. Пальці на руці застигли у нері-

шучій позі, серце колотилося, як у зайця, перед очима пронеслося усе життя – і минуле, і майбутнє. Та Валера все ще не міг наважитися клікнути кнопкою миші. Він розумів неминучість моменту, але відтягував його, наскільки це було можливо.

Дивне відчуття охопило все тіло Валери. Здавалося, що хтось всередині стиснув усе його нутро і не хотів відпускати. Або виприснув увесь балончик м'яного спрею для свіжого дихання. Стало дуже холодно і пусто. Почало дерти в горлі і зачесалося в носі. Перехопило подих. Валера зробив ковток повітря і зазмер, закритиши очі... «АПЧХІ»... – пролунало у кімнату, коли Валера видихнув усе повітря зі своїх легень. Очі розплющилися дуже широко від здивування, бо разом із гучним чихом Валера випадково натиснув кнопку миші. Перед ним відкрилася нова сторінка. І не лише на моніторі, але і в його житті. Сайт привітно блимав зеленим кольором. І не тому, що на комп'ютері збилося налаштування кольорів дисплею. А тому, що цей зелений колір означав дозвіл перейти дорогу. Дорогу, яка називалася «Автоматична Абітурієнт». Валера тепер міг спокійно зробити крок у нове, доросле, сповнене пригод та зустрічей життя.

Він перечитав повідомлення N-ну кількість разів, бо ніяк не міг повірити у правдивість змісту. Він чув, як від радості плакала його мама, що дуже вчасно зайшла у кімнату, але це було неначе у тумані. Він одразу зробив скріншот екрану, на випадок, якщо в системі просто сталася помилка, а насправді він не пройшов – нехай хоч залишиться на згадку. Іще вирішив роздрукувати цей лист, щоб було чим похвалитися перед бабусею, для якої будь-яка інформація, написана не на папері, є суцільною брехнею.

І лише після цього Валера посміхнувся. Тепер він – студент ДНУ: Дивовижного Наукового Університету імені Олеси Гончарки. Мрія бути журналістом стала на одну сходинку ближче.

Валера тепер не «ніхто». Валера тепер – СТУДЕНТ. І це – офіційно.

Продовження у наступному номері...

Дарина КУЧЕР

«ЛЮБЛЮ СПОСТЕРІГАТИ ЗА ЛЮДЬМИ»

Професія очима журналіста громадського медіа

«Якщо вам подобається журналістика – ідіть і працюйте на практиці»

«Вам має бути цікаво працювати з кожною подією чи історією. Зберегти цю зацікавленість – найскладніше, як на мене»

«Ви маєте вміти і писати, і знімати, і бути диктором в студії»

Олександр Чиж – колишній керівник прес-центру «Дніпро-Пост», журналіст «Громадського ТБ Дніпро», учасник цьогорічного «Львівського медіафоруму». Він вважає, що майбутнє української журналістики – за місцевими незалежними медіа та не любить слово «канони».

Олександр, за освітою Ви – історик. Розкажіть про свій шлях у журналістику.

– Так, я закінчив історичний факультет ДНУ в 2000-му році, але за спеціальністю ніколи не працював. У журналістику потрапив у 2012 році випадково. Мене запросила Ольга Палій, керівниця прес-центру «Дніпро-Пост» на посаду журналіста прес-центру, згодом став його керівником. На той час сприймав це як підробіток, але так сталося, що працюю досі.

З якими складнощами доводиться стикатися в інформаційній, подієвій журналістиці?

– Треба вміти пропускати кризу себе велику кількість інформації, спробувати не «вигоріти» в професії, не перетворити все на конвейер. Адаже будь-який конвейер бездушний. Вам має бути цікаво працювати з кожною подією чи історією. Зберегти цю зацікавленість – найскладніше, як на мене.

Чого Вас навчила робота у прес-центрі «Дніпро-Пост»?

– Чесно? Нічого не навчила. Доволі нудна робота, якщо ти працюєш журналістом, ну і трохи цікавіша, якщо керівником. Наприклад, я побачив усе

різномаїття дніпровських «психів» (я їх так називаю), що вважають себе політиками, активістами, якими-сь значущими людьми.

За якими канонами слід подавати інформаційні матеріали?

– Гадаю, що головний канон – оперативність і точність, хоча слово «канони» не люблю. Ще більше мене дратує словосполучення «стандарти журналістики». В Україні, завдяки деяким медіа-персонам, всі «помішалися» на цих «стандартах», і дивляться на них, як на Біблію. Виходить все як у церкві: є віра в «стандарти», але мізки при цьому вимкнені.

«Громадське ТБ Дніпро», де Ви працюєте, позиціонує себе як суспільне медіа, незалежне від олігархів та влади, яке існує на кошти містян та самих журналістів. Які переваги та складнощі роботи на суспільному телебаченні для молодого журналіста?

– «Громадське ТБ Дніпро» створювалось такою собі регіональною ланкою чи, точніше, аналогом «Громадського ТБ» в Києві, втім після відомого медіа-скандалу і витискання із проекту його засновника Романа Скрипіна, нам все складніше було працювати з «Громадським ТБ» на Печерську. Наприкінці 2016 року ми розірвали з ним стосунки і чітко розділяємо два різних його періоди. Одне «Громадське ТБ» здорової людини під керівництвом Романа Скрипіна, інше – нікому не цікавий канал на YouTube, який дивиться менше людей, ніж на ньому працює. Наприклад, зараз, поки я відповідаю на ці питання, цей канал дивиться 54 людини, а кількість працівників «Громадського ТБ» більше ста.

Щодо переваг та складнощів... Перевага проста: ви бачите життя людей, спостерігаєте за ними і вам цікаво. Якщо це для вас не перевага, то йдіть краще працювати касиром, на цій посаді користі від вас буде більше. Ну а складнощі... Напевно вони і є, але я про них не знаю.

Які перспективи відкриває для молодого журналіста локальне некомерційне медіа, в якому Ви працюєте?

– Місцеві незалежні ЗМІ – це те, до чого варто прагнути в нашій країні. На мою думку, час великих олігархічних центральних каналів відходить у минуле. Головна перспектива – це можливість працювати вільно, не дослухаючись до «генеральної лінії партії» того чи іншого каналу, який належить якомусь олігарху і існує лише для впливу на мізки людей під час виборів. Для «Львівського медіафоруму» в цьому році ми разом з журналісткою «Громадського ТБ Запоріжжя» Оленою Широковою

підготували панель під назвою «Місцева журналістика здорової людини». Якщо ви десь почуєте про цю лекційну панель, раджу прийти на цей захід.

На Вашу думку, в екстреній ситуації обов'язок журналіста – знімати чи допомагати постраждалим?

– Нормальна притомна людина розуміє, що головне – допомагати іншим людям. Якщо вам при цьому вдасться щось зняти – ну добре! Проте в екстреній ситуації ви маєте бути людиною, а не журналістом.

Ви вмієте подати інформацію з гумором та образою. Порадьте, як навчитися писати цікаво та просто про непрості речі?

– Немає порад! Або у вас є почуття гумору, і ви це вмієте, або ні!

Що позитивного для себе Ви черпаете з журналістської діяльності (знайомство з відомими людьми, розширення світогляду, цікаво проведений час, яскраві події)?

– Мабуть все, що ви перерахували. Можу лише додати, що люблю спостерігати за людьми. На данному етапі життя мені за це ще й платять.

Ви знаходитеся по обидві сторони екрану – знімаєте та знімаєтеся на камеру. Як вдається поєднувати ці види діяльності?

– Якщо навчитись, то не складно. Прийшовши на «Громадське ТБ Дніпро», я не вмів знімати. Навчився. Ми дотримуємось принципів конвергентної редакції, коли журналіст працює «під ключ»: придумав тему, зняв, змонтував, написав, видав. Я би взагалі не розділяв напрямки роботи. Ви маєте вміти і писати, і знімати фото-відео, і бути диктором в студії і все ретта. Зрозуміло, щось виходить краще, а щось гірше, але прагнути до цього необхідно.

Чи є в журналіста свята і вихідні або він завжди має бути «в тонусі»?

– У нас же до журналістів іноді ставляться, як до «м'яса». Працюючи без вихідних, легко можна «вигоріти», тому мінімальний відпочинок, звісно, потрібен.

Порадьте, як знайти себе у професії журналіста?

– Моя порада проста: якщо вам подобається журналістика – ідіть і працюйте на практиці. Хоч би куди. Користі від цього буде більше для вас.

Ольга БАНІТ
Фото з особистого архіву Олександра

СТУДЕНСЬКІ ПЕРЛИ

Або не помиляється той, хто нічого не робить

Викладачі різних факультетів ДНУ поділилися студентським фольклором зі своїх колекцій. Ми відібрали його найбільш кумедні та повчальні зразки.

Факультет суспільних наук та міжнародних відносин

Під час вивчення політичної думки середньовіччя викладач запитав у студентів, хто такий Данте. Вони відповіли, що це чоловік, який вбив Пушкіна.

На одному з занять студенти-політологи заявили, що видатною пам'яткою політико-правової думки Давньої Індії є Камасутра.

Після перекладання на трійку студент зробив викладачеві комплімент: «Я завжди мав уподобання до чоловіків за сорок».

В одній з робіт викладач соціології натрапив на прізвище загадкового

«Фенгельса» – соратника К. Маркса та людини без ім'я.

Факультет української та іноземної філології та мистецтвознавства

У контрольній роботі студента-заочника замість «предикативної конструкції» було написано «пердикативний».

В екзаменаційній роботі прізвище відомого письменника записали як Скурватівський.

У фразі «розкинулася розлогі піски» студент поставив м'який знак посередині останнього слова.

Підпис цитати «За Носанем» один зі студентів сприйняв як два окремих слова і записав: «Заноса Нем».

У творі про природу України студент написав: «Які прекрасні в Україні ліси, що ними гуляють: сірі зайці, руді лисиці, бурі ведмеді та плідиріди слони».

Історичний факультет

В екзаменаційній роботі із всевітньої історії один зі студентів написав, що принца Філіпа вбило пороса. Насправді ж, коли принц повертався з полювання, його кінч злякався пороса, яке вибігло на вулицю із сусіднього будинку, скинув принца, і той, вдарившись головою, помер.

На лекції з всевітньої історії викладач розповів, що, йдучи від свого чоловіка до короля Федеріка, королева Базина так пояснила своє рішення: «У Федеріка більше достоїнства». У своїй роботі один зі студентів на питання про причину розлучення відповів: «У Федеріка був великий статевий орган і боздатний».

Юридичний факультет
Під час вивчення теми з міжнарод-

ного публічного права «Виникнення морського права» один зі студентів на слух сприйняв прізвище його видатного діяча-теоретика, голландського мислителя та правника Гуго Гроція як Куко Круц. У своїй екзаменаційній роботі він вказав саме такий варіант прізвища, що поставило викладача у глухий кут. Не бажаючи виглядати дурнішим за студента, він вирішив порадитися з завідувачем кафедрою, якому таке прізвище, звичайно, також не було відоме. Тоді викладач вирішили дочитати роботу до кінця, і буквально за кілька речень їм відкрилася загадка прізвища – студент написав, що свої погляди Куко Круц виклав у роботі «Вільне море», яка дійсно належала Гуго Гроцію.

Складаючи важкий іспит з римського права, студенти вирішили натякнути викладачеві на грошову ви-

нагороду, спитавши: «Скільки давали римським юристам?». Викладач, ні секунди не задумуючись, відповів: «Від трьох до восьми». Саме стільки «давали» у Давньому Римі за хабар.

Факультет систем та засобів масової комунікації

«У Франції з'явилося цифрове радіо під назвою «Бі-Бі-Сі»

«Біблія – щомісячне періодичне видання».

«14 липня – День взяття пастили».

«Я зайшов на хвилину в Інтернет і оговтався через дві години».

З пояснювальної: «Слухачі військової кафедри неорганізовано стовпилися біля каси, чим ускладнили прийом їжі. Оскільки піцу рекомендовано пережовувати 33 рази, а тиріжок був гарячим, ми спізналися на пару».

Ольга БАНІТ